Κυριακή ΙΒ' Λουκά: Η θεραπεία των δέκα λεπρών († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Ιανουαρίου, 2021

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς, καὶ ἂν καὶ δὲν θυμόμαστε συνεχῶς τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουμε νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες, πῶς μποροῦμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε μὲ εὐγνωμοσύνη σ’ ὅ,τι τὸ Εὐαγγέλιο φέρνει στὴ ζωή μας;**Ὁ Θεὸς τόσο ἀγάπησε τὸν κόσμο ὥστε πρόσφερε τὸν μονογενῆ Του Υἱὸ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος**· καὶ ὁ Υἱὸς πρόσφερε ἐλεύθερα τὸν ἑαυτό Του σὲ μᾶς μέσα ἀπὸ τὴν κυρίαρχη ἐλευθερία τῆς Θεότητάς Του· κανεὶς δὲν ἔχει ἀφαιρέσει ἀπὸ Ἐκεῖνον τὴ ζωὴ- αὐτὰ εἶναι τὰ λόγια Του· πρόσφερε τὴ ζωή Του, ἐλεύθερα, πρόθυμα γιὰ νὰ ζήσουμε ἐμεῖς.

Καὶ σήμερα στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε ἕνα μικρὸ **παράδειγμα τοῦ τρόπου, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς, δεχόμαστε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ**. Δέκα ἄνδρες ἦλθαν στὸν Κύριο, μὲ καλυμμένο τὸ σῶμα τους ἀπὸ τὴ λέπρα, καταδικασμένοι σ’ ἕνα σκληρὸ θάνατο, ἀλλὰ ποὺ εἶχαν ἐπίσης ἀπορριφθεῖ σύμφωνα μὲ τὸ τυπικό τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους ἐξαιτίας τῆς ἀκαθαρσίας αὐτῆς τῆς μολυσματικῆς ἀσθένειας. Ἦλθαν πρὸς Αὐτόν, στάθηκαν σὲ ἀπόσταση, ἐπειδὴ γνώριζαν ὅτι σύμφωνα μὲ τὸν Ἑβραϊκὸ Νόμο δὲν εἶχαν κανένα δικαίωμα, νὰ ἔλθουν κἄν κοντά Του, νὰ τὸν ἀκουμπήσουν. Καὶ ζήτησαν ἔλεος. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς γιὰ νὰ τοὺς φανερώσουν δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τους γιὰ τὴν ἴαση ποὺ εἶχαν δεχτεῖ· καὶ πίστεψαν τὰ λόγια Του καὶ πῆγαν, καὶ θεραπεύτηκαν πρὶν πραγματοποιήσουν τὸν σκοπό τους. Θὰ περιμέναμε νὰ τρέξουν πίσω, νὰ πέσουν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὸν ἀγγίξουν σὲ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης- ὄχι… Κανείς τους δὲν ἐπέστρεψε· τοὺς ἦταν ἀρκετὸ ποὺ θεραπεύτηκαν: αὐτὸ ἦταν ποὺ χρειάζονταν ἀπὸ τὸν Θεό. Ὡστόσο, ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ἐπέστρεψε καὶ ἦλθε νὰ εὐχαριστήσει τὸν Κύριο.

Δὲν εἶναι μία **εἰκόνα τούτη ἡ παραβολὴ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τόσο συχνὰ φερόμαστε;** Προσευχόμαστε· ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Κύριο κάτι ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει: μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, ἴσως νὰ εἶναι ἁπλὰ κάτι ποὺ τόσο πολὺ χρειαζόμαστε· ἢ ποὺ δὲν χρειαζόμαστε τόσο πολύ, ἀλλὰ ποὺ ἔχουμε τόσο μεγάλη λαχτάρα γι’ αὐτό. Καὶ τότε **μᾶς δίνεται αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε· καὶ παίρνουμε τὸ δῶρο, καὶ ὁρμᾶμε στὴ ζωὴ μὲ τὸ δῶρο στὰ χέρια, ὁρμᾶμε στὴ ζωὴ ἐπειδὴ μᾶς εἶναι ἀρκετὸ ποὺ ἐκπληρώθηκε ἡ προσευχή μας. Πόσο σπάνια**

ἐπιστρέφουμε, ἀφήνοντας τὸ δῶρο μας γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε ἀργότερα, ἀλλὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ στραφοῦμε στὸ Θεὸ καὶ νὰ τοῦ ποῦμε: Τί θαῦμα! Ποιὰ εἶναι ἡ ἀγάπη Σου! Πόσο σπουδαία, πόσο σπλαχνικά, πόσο ταπεινὰ- ἀνταποκρίθηκες στὴν προσευχή μου.. Ἀπὸ τοὺς δέκα ἀνθρώπους ὁ ἕνας ἐπέστρεψε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό: **πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἦλθαν ἀμέσως, πρὶν ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ δωρεά, γιὰ νὰ στραφοῦν στὸν Θεὸ** μὲ ἕνα χαμόγελο, ὅπως στρέφεται ἕνα παιδὶ καὶ λέει «Εὐχαριστῶ!», ἀκόμα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο, χωρὶς λόγια, πρὶν ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ τοῦ δόθηκε. Καὶ **χάνουμε τόσα πολλὰ ὅταν δὲν εἴμαστε εὐγνώμονες**· ἐπειδὴ **ἂν μαθαίναμε νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες στὰ ἐμφανῆ δῶρα τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀνακαλύπταμε σταδιακὰ ὅτι μποροῦμε νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες σὲ πολὺ περισσότερα, γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια φέρνει στὸ δρόμο μας**: ὄχι μόνο τὰ πράγματα ποὺ μᾶς χαροποιοῦν, ὄχι μόνο τὰ θαύματα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὶς προκλήσεις τῆς ζωῆς, **τὰ πράγματα ποὺ ἀπαιτοῦν ἀπὸ ἐμᾶς κουράγιο**, μεγαλεῖο, εὐγένεια, τὰ πράγματα ποὺ φοβόμαστε. Καὶ πόσο συχνὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ξεπεράσουμε τὴν ματαιοδοξία μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ θὰ νοιώθαμε! Ἐπειδὴ **ματαιοδοξία** σημαίνει νὰ κοιτάζουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ σκεφτόμαστε: πόσο ὑπέροχοι εἴμαστε, ξεχνώντας ὅτι αὐτὸ ποὺ εἴμαστε, ὅλα ὅσα ἔχουμε εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ἂν μοναχά, κάθε φορὰ ποὺ ἔχουμε πεῖ, ποὺ ἔχουμε κάνει τὸ σωστό, κάθε φορὰ ποὺ εἴμαστε ἄξιοι τῆς ποιότητας, τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐγένειας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπίσης τοῦ ὀνόματος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ – ἂν κάθε στιγμὴ στρεφόμασταν στὸν Θεὸ καὶ Τοῦ λέγαμε, «Ναί! Πόσο ὑπέροχα εἶναι τὰ λόγια ποὺ εἶπα, πόσο καλὴ εἶναι ἡ πράξη ποὺ ἔκανα –καὶ **τὰ πάντα ἦταν ἀπὸ Ἐσένα**: Ἐσύ μοῦ ἔδωσες τὴν εὐκαιρία, Κύριε! Ἤμουν σὲ θέση νὰ ἀντιληφθῶ τὴν ἀνάγκη ἐπειδὴ Ἐσὺ ψιθύρισες στὴν καρδιά μου: Κοίταξε!... Θὰ μποροῦσα νὰ καταλάβω γιατί ὁ νοῦς μου θὰ φωτιζόταν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο! Ἡ καρδιά μου ἀνταποκρίθηκε ἐπειδὴ τὴν ἄγγιξες Ἐσύ, καὶ ἡ πέτρινη καρδιὰ ποὺ κουβαλῶ στὸ στῆθος τὶς περισσότερες φορές, ἔγινε μία καρδιὰ ἀπὸ σάρκα γεμάτη συμπόνια καὶ κατανόηση! Καὶ μοῦ ἔδωσες τὰ μέσα γιὰ νὰ συναντῶ τὴν ἀνάγκη, καὶ τὴν χαρὰ νὰ τὴν συναντῶ!...

Ἂν θὰ μπορούσαμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο στὸ κάθε τι, θὰ ἀνακαλύπταμε ὅτι **ἡ ζωὴ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ μία πράξη λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης.**

Ἂς μελετήσουμε τὸ θέμα αὐτό, πλησιάζουμε τὴν ἡμέρα ποὺ **ἡ καρδιά μας θὰ πρέπει νὰ φλέγεται ἀπὸ εὐγνωμοσύνη: ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ ὥστε νὰ γίνει ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς·** ἂν καὶ ἤμασταν ξένοι, συχνὰ ἐχθρικοὶ ἀπέναντί Του, ἦρθε καὶ ἔδωσε τὴ ζωή Του γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε!...Πρέπει νὰ προετοιμαστοῦμε: ἡ χαρά, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ πίστη, ἡ εἰλικρίνεια πρὸς τὸν Θεὸ δὲν ἔρχονται ξαφνικά· **πρέπει νὰ ἑτοιμαστοῦμε γι' αὐτό.** Ἂς σκεφτοῦμε τί πρόκειται νὰ συμβεῖ· αὐτὸ ποὺ συνέβη σχεδὸν πρὶν 2000 χρόνια ποὺ θὰ θυμόμαστε σὰν ἕνα

πραγματικὸ γεγονός· καὶ νὰ ἑτοιμαστοῦμε, μὲ καρδιὰ καλλιεργημένη, βαθιὰ χαραγμένη ἀπὸ πίστη, ἀπὸ σκέψη, ἔχοντας μελετήσει προσεχτικὰ ὅλη μας τὴ ζωή, **ἕτοιμοι νὰ δεχτοῦμε τὸν Κύριο στὴν καρδιά μας μὲ ἁπλότητα καὶ ἀγνότητα**, ὅπως ἕνας βοσκός, ἢ σὰν τοὺς Σοφοὺς Μάγους μέσα ἀπὸ τὴν βαθιὰ κατανόηση ποὺ προσφέρει ἡ σοφία. Ἀμήν!

(Πηγή και μετάφραση: agiazoni.gr*)*